

че мога да послужи съ успѣхъ на дѣлото на великия руски учитель.

*Мара.* — А женското движение ?

*Йовка.* — Азъ мисля, че съ това ново мое разбиране, нищо нѣма да прѣча на нашето женско движение. Това мое ново разбиране, само ще усили етичната дисциплина. И ако успѣя, ще смѣтамъ, че съмъ допринела твърдѣ много.

*Мара.* — Продължавай, Йовке. Тебъ се падна шатливия жребий между толкова другарки, шо нѣкога тѣ пламенно мечтаяхме —

*Йовка.* — По-щастлива се чувствувамъ азъ за друго : днешния день за мене е възкресение, защото разбрахъ, колко сила и мощъ е имало въ онова, което години азъ слѣдихъ и изучвахъ и години се борѣхъ съ себе си, за да ми стане то плътъ и кръвъ. И сега, когато азъ се чувствувамъ тѣй свободна въ отношенията си къмъ Боря и тебе — убѣдихъ се, че не е изгубено времето за онова, което само ми се мѣркаше като сѣнка недоволимо.

Мълчание.

*Мара.* — Като я погледва. А ти си още съ шапка и облѣчена — сними си горната дрѣха и шапката. Ей ще дойде и Боря. И сага за пръвъ пѣтъ ще поговоримъ като хора. — Вика. Владьо !

*Йовка.* — Ахъ, не го прѣкъсвай, нека се упражнява. Той тѣй похватно докарва акордитѣ.

*Мара.* — Искамъ да извикамъ Боря.

*Йовка.* — Чакай ще видя азъ.

Мълчание.

*Мара.* — Вслушана. Той слиза май !

*Йовка.* — Отваря вратитѣ и погледва. Той ! Врѣща се. Какъ свѣтло е на душата, кога се прѣодолѣй на спѣнитѣ !

*Мара.* — Слѣдъ късо мълчание, вмислена. И все пакъ азъ ще бѣда нещастна : ти и Боря сте тѣй силни ! А силния човѣкъ е всѣкога доволенъ отъ себе си